

עמ"ת 59007/09/16 - אנדרי גורובץ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 59007-09-16 גורובץ נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 173352/2016

בפני	כבוד השופט אלון אינפלד
העורר	אנדרי גורובץ ע"י ב"כ עו"ד חן טוב עלם
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד בן חמו, תביעות תעבורה, דרום

החלטה

לפני ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה באשדוד (כב' השופטת נ. חקלאי), מיום 04/09/2016, בה קיבלה בקשה לעיון חוזר והורתה על ביטול עיקר תנאי השחרור שנקבעו לעורר, אך בד בבד קבעה כי הוא ישאר פסול מלנ ג ד תום ההליכים, תוך קציבת תקופת הפסילה ל-11 חודש מיום פסילתו עד תום ההליכים.

הערר מכוון נגד תקופת הפסילה, כאשר עמדת הסנגורית היא כי נכון היה להורות על פסילה, אשר תסתיים בתום שישה חודשים בהתאם להוראות סעיף 50(ב) לפקודת התעבורה.

כתב האישום מייחס לעורר עבירות נהיגה בקלות ראש, נהיגה בשכרות, סטיה מנתיב בנסיבות מחמירות וגרימת תאונה. על פי כתב האישום נהג העורר ברכב משא בהיותו שיכור (ריכוז של 845 מ"ג אלכוהול בליטר אוויר), סטה מנתיבו, עלה על מדרכה ופגע ברוכב אופניים. הרוכב עף באוויר, נפל ונחבל בגופו.

בתחילת הדרך ביקשה המדינה מעצר עד תום ההליכים או חלופה מכבידה. יצוין כי העורר היה משוחרר כבר משלב החקירה ואף תנאי השחרור שנקבעו לו פקעו בטרם הוגש כתב האישום.

בדיון שהתקיים ביום 01/05/2016, הגיעו הצדדים להסכמה בדבר שהיית העורר בתנאים מגבילים שעיקרם ערבויות, הפקדה, מעצר בית ללא פיקוח ויציאה לעבודה בפיקוח. זאת, כאשר ב"כ העורר שמרה לעצמה הזכות לטעון לכרסום בראיות לאחר עיון מעמיק בראיות.

לקראת סוף הפגרה הוגשה בקשה לעיון חוזר והתקיים דיון. **בהחלטה**, בית משפט השלום עמד על כך שיש כמה "כשלים" בראיות אשר עליהם הצביעה ב"כ העורר. יחד עם זאת, קבע בית משפט השלום, נוכח המכלול, כי "עדיין קיימות ראיות לכאורה מספיקות לשלב זה של הדיון".

לעניין **המסוכנות**, עמד בית משפט על כך שמאז ההחלטה הקודמת נסגר תיק מב"ד שהיה תלוי ועומד נגד העורר, אשר ייחס לו עבירה קודמת, קרובה, של נהיגה בשכרות ובכך משתנה הערכת המסוכנות לגביו. יחד עם זאת, ציין בית המשפט שיש לקחת בחשבון עבר תעבורתי ובמרכזו עבירות נהיגה בשכרות משנת 2007 ומשנת 2011.

עוד עמד בית המשפט על כך שהעורר שהה בתנאים מגבילים לתקופה ממושכת, לא הפר את התנאים ובכך לימד כי ניתן ליתן בו אמון. בשים לב לכך, ובהתחשב בכך שאין לעורר הרשעות בנהיגה בפסילה, הגיע בית המשפט למסקנה כי ניתן לבטל את תנאי מעצר הבית. יחד עם זאת, ציין בית המשפט כי, נוכח המסוכנות הנשקפת מהנהיגה עצמה, אין מנוס מלהשאיר את הפסילה על כנה. יתירה מזו, נוכח ביטול מעצר הבית, עמד בית המשפט על הצורך בהגדלת המנוף הכלכלי לוודא את הציות לפסילה והורה על הפקדה כספית נוספת.

טענת הסנגורית בערר היא כי פסילה שהיא ארוכה מ-6 חודשים, בנסיבות העניין, אינה מידתית ונוגדת את חזקת החפות. זאת, בשים לב לכלל שקבע המחוקק בסעיף 50(ב) לפקודת התעבורה. הסנגורית הדגישה כי בית המשפט קבע כי טענות ההגנה של העורר הן ממשיות. מכאן, לשיטת הסנגורית, שקיימת אפשרות מוחשית כי הוא יזוכה בתיק. עוד הזכירה הסנגורית שאין לראות את הפסילה כ"מקדמה על חשבון העונש". בדיון על פה הגישה הסנגורית פסיקה לתמוך בטענותיה. הסנגורית לא תקפה את מסקנות בית המשפט לעניין הראיות, אך סברה כי המסקנה האופרטיבית הייתה צריכה להיות אחרת. הסנגורית גם קבלה על כך שלא ניתן נימוק מיוחד במסגרת ההחלטה, היכול להצדיק חריגה מהכלל שקבע המחוקק. כן קבלה הסנגורית על כך שבית המשפט החליט על פסילה מעבר ל-6 חודשים מיוזמתו, מבלי שהייתה בקשה מפורשת לעניין זה מצד המדינה.

התובע התנגד לערר, הצביע על הניתוח המפורט של הראיות בהחלטת בית משפט השלום וביקש להשאיר ההחלטה על כנה. התובע עמד על כך שמדובר באירוע המלמד על מסוכנות, כאשר מדובר במי שיש לו עבר בנהיגה בשכרות. כן הצביע התובע על כך שיתר התנאים שנועדו להגן על הציבור בוטלו ולפיכך יש לראות את החלטת הפסילה לתקופה של 11 חודש כהחלטה מאוזנת.

לאחר שעייתי שנית בהחלטת בית משפט השלום ובפסיקה שהגישה הסנגורית, **אין בידי לקבל את הערר**.

אכן, המדינה לא ביקשה באופן מפורש בתחילת הדרך פסילה של רישיון הנהיגה לתקופה שהיא ארוכה מ-6 חודשים. אולם, המדינה כן ביקשה מעצר עד תום ההליכים או חלופה מכבידה. כידוע, מעצר עד תום ההליכים יכול להימשך 9 חודשים וחלופה מכבידה, שאינה נקבעת בבית המשפט לנוער, אינה מוגבלת בזמן באופן פורמאלי. יחסית למגבלות התנועה האחרות, אשר הוטלו על העורר בתחילת הדרך, ואשר יכלו לעמוד ימים רבים, הרי הפסילה הייתה רכיב קל יחסית. יתכן, מצד נקיות הדעת, שנכון היה לציין באופן מפורש בבקשת המדינה, בתחילת הדרך, כי אם יקבעו תנאי שחרור ובהם פסילה, כי הפסילה תהיה ארוכה מ-6 חודשים. אולם, משנתבקש מעצר למשך תשעה חודשים, הרי ש"בכלל מאתיים מנה".

בית משפט השלום לא הורה על תקופת הפסילה כלאחר יד. כב' השופטת חקלאי, כדרכה, שקלה ומדדה את מכלול השיקולים בזהירות, וקבעה איזון חדש, אשר נועד להקל על חיי העורר, תוך מתן משקל לכבוד העורר וחירותו. איזון חדש, במסגרתו ביטלה את מגבלות התנועה מחד גיסא, אך הכבידה בהפקדה מאידך גיסא. במסגרת איזון חדש זה, קצבה השופטת את תקופת הפסילה בהתאם להערכת המסוכנות המחודשת, נוכח הנסיבות העדכניות.

אכן נכון, שהכלל הוא פסילה למשך שישה חודשים "אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת", כלשון הפקודה. בזו הפעם, הורה בית המשפט אחרת, לאחר שקבע שיש ראיות לכאורה לנהיגה בשכרות ולנסיבות חמורות של סטיה מנתיב (כתיבת מסרון), והכל תוך גרימת חבלה בתאונת דרכים. התנהגות, המלמדת על מסוכנות של ממש ובמיוחד על רקע העבר התעבורתי. ההנמקה הנדרשת קיימת בהחלטת בית המשפט, אף אם לא ייחד מאמר מפורש לעניין זה. לפיכך, לא מצאתי שגיאה באיזון חדש זה, שנקבע בבית משפט השלום.

נוכח כל האמור, הערר נדחה.

בהתאם להסכמת הצדדים, החלטה זו ניתנת בהעדרם.

עותק ההחלטה יועבר לבאי כוח הצדדים. הסנגורית תעביר לעורר.

לבקשתו, התובע יגיע ללשכתי כדי לקבל את תיק החקירה לידיו.

ניתנה היום, כ"ג אלול תשע"ו, 26 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.